

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) G. M., b) R. Z., c) D. M., d) H. M.**, všichni bytem Průmyslová 727/12, Hradec Králové, všichni zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 12. 2023, č. j. 43 A 4/2023 - 85,

takto:

- I. Řízení o kasačních stížnostech žalobců a), c) a d) **se zastavuje.**
- II. Kasační stížnost žalobkyně b) **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech žalobců a), c) a d).
- IV. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobkyně b).

Odůvodnění:

[1] Žalovaná čtyřmi rozhodnutími ze dne 3. 8. 2023 zamítla odvolání žalobců a potvrdila čtyři rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 20. 4. 2023, kterými prvostupňový orgán zamítl žádosti žalobců ze dne 1. 2. 2023 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Podle prvostupňového orgánu nebylo možné očekávat, že by pobyt žalobců na území České republiky v souvislosti s probíhajícím řízením o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu trval déle než jeden rok.

[2] Proti rozhodnutím žalované podali žalobci žaloby u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“), který nejprve řízení vedená o těchto žalobách spojil ke společnému projednání a následně je rozsudkem ze dne 22. 12. 2023, č. j. 43 A 4/2023 - 85, zamítl jako nedůvodné.

[3] Krajský soud předně konstatoval, že v řízení o žádostech žalobců o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (dále jen „*povolení k pobytu za účelem strpění*“) bylo nutné posoudit splnění tří základních podmínek: (i) zda žalobcům bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 zákona o pobytu cizinců (dále jen „*vízum za účelem strpění*“); (ii) zda je zde předpoklad, že pobyt žalobců na území bude delší než jeden rok; a (iii) zda trvají důvody, pro které bylo vízum za účelem strpění uděleno.

[4] Ze shodných tvrzení stran vyplynulo, že žalobci jsou držiteli víz za účelem strpění, přičemž důvodem jejich udělení bylo probíhající řízení o udělení povolení k trvalému pobytu. Toto řízení v době podání žádosti o vydání povolení k pobytu za účelem strpění (i v době rozhodování o nich – pozn. NSS) stále probíhalo. První a třetí podmínku pro udělení povolení k pobytu za účelem strpění měl tedy krajský soud za splněnou. Splnění druhé podmínky bylo v posuzované věci sporné.

[5] Krajský soud uvedl, že žalobci podali žádosti o povolení k pobytu za účelem strpění dne 1. 2. 2023. V té době bylo řízení o udělení povolení k trvalému pobytu ve stádiu po zrušujícím rozsudku krajského soudu ze dne 19. 12. 2022 a později bylo v tomto řízení vydáno rozhodnutí žalované jako odvolacího orgánu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí prvostupňového orgánu a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Následně byla dne 20. 4. 2023 vydána rozhodnutí prvostupňového orgánu ve věci žádosti žalobců o povolení k pobytu za účelem strpění. V době rozhodování prvostupňového orgánu o žádostech žalobců v nyní projednávané věci trvalo řízení ve věci trvalého pobytu 46 dní po vrácení odvolacím orgánem k novému projednání. Podle krajského soudu tak bylo možné důvodně předpokládat, že v dohledné době (nejvýše v nižších jednotkách měsíců) bude ve věci trvalého pobytu v prvním stupni rozhodnuto, což se také stalo dne 27. 7. 2023. Následně dne 3. 8. 2023 žalovaná vydala svá rozhodnutí ve věci žádosti žalobců o povolení k pobytu za účelem strpění. Krajský soud uvedl, že žalovaná věc posuzovala s vědomím toho, že v řízení o udělení trvalého pobytu již bylo v prvním stupni rozhodnuto, a mohla proto důvodně předpokládat, že následné odvolací řízení bude skončeno v zákonné lhůtě 60 dnů. Podle krajského soudu tedy žalovaná správně dovodila, že předpoklad, že pobyt žalobců bude delší než jeden rok, naplněn není. Na tomto závěru dle krajského soudu nic nemění ani skutečnost, že délka odvolacího řízení ve věci trvalého pobytu žalobců byla následně významně překročena, protože bylo rozhodnuto až dne 5. 12. 2023. Tuto skutečnost totiž žalovaná nemohla v době svého rozhodování důvodně předpokládat.

[6] Žalovaná dle krajského soudu také správně zohlednila to, že pobytovou situaci žalobců je možné řešit dalším prodlužováním víz za účelem strpění. Takový postup je

pokračování

podle krajského soudu „*plně v souladu*“ se zákonem o pobytu cizinců, který předpokládá i opakované prodlužování víz za účelem strpění, nejdéle však na jeden rok. Až v případě, kdy je tento „*maximální časový rámec*“ opakovaného prodlužování víza za účelem strpění vyčerpán, nastupuje podle krajského soudu institut povolení k pobytu za účelem strpění. V době rozhodování žalované tento limit vyčerpán nebyl, dle krajského soudu tedy bylo na místě řešit pobytovou situaci žalobců prostřednictvím prodloužení víz za účelem strpění namísto povolení k pobytu za účelem strpění.

[7] Krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobců, že vydání víza za účelem strpění je podmínkou pro udělení povolení k pobytu za účelem strpění, a splnění takové podmínky nemůže být důvodem pro zamítnutí jejich žádostí. Dle krajského soudu ze systematiky zákona o pobytu cizinců vyplývá, že institut povolení k pobytu za účelem strpění je ve vztahu k vízu za účelem strpění subsidiární, a uplatní se tedy až v případě, kdy již nelze vízum za účelem strpění prodloužit.

[8] Co se týče argumentace nepříznivým zdravotním stavem žalobkyně b) a s tím souvisejícími humanitárními aspekty pobytové situace žalobců, k tomu krajský soud uvedl, že rozhodnutí žalované pobytovou situaci žalobců nijak nezhoršila. Rozhodnutí nevedla k ukončení pobytového oprávnění ani k nutnosti opustit území České republiky, jelikož žalobci mohli na území i nadále pobývat na základě víz za účelem strpění. Tvrzený dopad do soukromého a rodinného života žalobců proto krajský soud neshledal.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podávají žalobci (dále jen „*stěžovatelé*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[10] Stěžovatelé uvádí, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení, a proto lze jejich kasační stížnosti považovat za přijatelné ve smyslu § 104a s. ř. s.

[11] Konkrétně pak stěžovatelé namítají, že správní orgány i krajský soud měly v rámci posouzení předpokládané délky řízení ve věci trvalého pobytu stěžovatelů zohlednit dosavadní historii řízení a složitost případu za současného zvážení všech variant dalšího průběhu řízení (především možnost zrušení prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem). Pokud by tak učinily, musely by dojít k závěru, že řízení ve věci trvalého pobytu stěžovatelů bude velmi pravděpodobně trvat déle než rok. Stěžovatelé zejména poukazují na skutečnost, že v době podání žádosti o povolení k pobytu za účelem strpění již řízení ve věci trvalého pobytu trvalo téměř rok (od 28. 2. 2022 do 1. 2. 2023). Pokud jde o zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, ty podle stěžovatelů prvostupňový orgán i žalovaná často nedodržují.

[12] Dále stěžovatelé tvrdí, že ve věci jejich trvalého pobytu prvostupňový orgán rozhodl dne 27. 7. 2023 pouze o žádostech stěžovatelů a), c) a d), v případě stěžovatelky b) však prováděl doplnění spisového materiálu a její žádost o trvalý pobyt byla zamítnuta až v prosinci 2023. Stěžovatelé proto nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaná mohla v době svého rozhodování v nyní projednávané věci (tj. dne 3. 8. 2023) předpokládat, že odvolací řízení ve věci trvalého pobytu bude v případě všech stěžovatelů skončeno do 60 dnů.

[13] Stěžovatelé rovněž nesouhlasí s výkladem krajského soudu, dle kterého je pro udělení povolení k pobytu za účelem strpění nejprve třeba vyčerpat možnost prodlužování víza za účelem strpění, neboť taková podmínka dle jejich názoru ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá. Dle stěžovatelů by navíc výklad krajského soudu ve svém důsledku bránil vydání povolení k pobytu za účelem strpění držitelům víza za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[14] V závěru kasační stížnosti stěžovatelé popisují svou životní situaci a namítají, že správní orgány i krajský soud nedostatečně zhodnotily „humanitární aspekty“ jejich bytové situace a dopad rozhodnutí žalované do jejich soukromého a rodinného života.

[15] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu.

[16] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v řízení před správními soudy vystupuje každý ze stěžovatelů jako samostatný účastník, a proto je každý z nich zvlášť povinen zaplatit soudní poplatek (viz rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 - 251). Vzhledem k tomu, že stěžovatelé s podáním návrhu poplatků neuhradili, vyzval je soud usnesením ze dne 1. 2. 2024, č. j. 3 Azs 18/2024 - 23, aby ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto usnesení každý z nich soudní poplatek zaplatil. V uvedené lhůtě Nejvyšší správní soud obdržel pouze jeden soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který na účet soudu zaslala advokátní kancelář, v níž působí právní zástupce stěžovatelů. Ten na výzvu Nejvyššího správního soudu přípisem ze dne 5. 11. 2024 uvedl, že soudní poplatek uhradil za stěžovatelku b).

[17] Soud řízení zastaví, stanoví-li to s. ř. s. nebo zvláštní zákon (§ 47 písm. c) s. ř. s.). Z § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním návrhu. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí lhůty soud řízení zastaví. Usnesení s výzvou bylo stěžovatelům doručeno prostřednictvím jejich zástupce dne 8. 2. 2024. Jelikož stěžovatelé a), c) a d) soudní poplatek ve stanovené lhůtě (ani po jejím uplynutí) nezaplatili, soud řízení o kasačních stížnostech těchto stěžovatelů zastavil (§ 47 písm. c) s. ř. s.) výrokem I. tohoto rozsudku a současně rozhodl tak, že dle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud jde o řízení o kasačních stížnostech těchto stěžovatelů (výrok III. tohoto rozsudku).

[18] Nejvyšší správní soud se tedy nadále zabýval pouze kasační stížností stěžovatelky b), která soudní poplatek řádně a včas uhradila.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní

pokračování

pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikaturní ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[21] Jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti uvádí stěžovatelka závažné pochybení krajského soudu. Konkrétně pak tvrdí, že krajský soud vycházel z nesprávného závěru, že v době rozhodování žalované již bylo ve věci její žádosti o povolení k trvalému pobytu rozhodnuto v prvním stupni, a namítá také nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by představovala důvod přijatelnosti.

[22] Především pak ale stěžovatelka namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že pro udělení povolení k pobytu za účelem strpění je třeba vyčerpat možnost prodlužování víza za účelem strpění. Otázkou vzájemného vztahu těchto dvou pobytových oprávnění se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře doposud nezabýval, a proto přijal kasační stížnost k věcnému projednání. Kasační stížnost je tedy přijatelná.

[23] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[26] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz odstavce 11 až 24 napadeného rozsudku).

[27] Stěžovatelka ostatně pouze obecně namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, aniž by blíže rozvedla, v čem konkrétně by měla tato nepřezkoumatelnost spočívat. Pokud stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud údajně nedostatečně zohlednil „humanitární aspekty“ jejího případu a dopady rozhodnutí žalované do jejího života, tak k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ani v tomto ohledu nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku neshledal.

[28] Zdejší soud předně poukazuje na skutečnost, že stěžovatelka v žalobě (ani nyní v kasační stížnosti) nespecifikovala, v čem konkrétně měly dopady rozhodnutí žalované do jejího života spočívat nebo jaký konkrétní vliv měly mít na projednávanou věc tvrzené „humanitární aspekty“ jejího případu, pouze obecně popsala svou momentální životní situaci. Krajský soud pak v napadeném rozsudku uvedl, že rozhodnutí žalované nezhoršilo pobytovou situaci stěžovatelky a nevedlo k ukončení jejího pobytového oprávnění, proto tvrzený dopad do života stěžovatelky neshledal. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Rozhodnutí žalované v nyní projednávané věci nemělo přímý dopad do života stěžovatelky. Ta byla po jeho vydání i nadále oprávněna pobývat na území České republiky, třebaže to bylo „pouze“ na základě víza za účelem strpění. Stěžovatelce navíc nic nebránilo, aby po vyčerpání možnosti prodloužení jejího víza za účelem strpění podala novou žádost o povolení k pobytu za účelem strpění. S ohledem na tyto skutečnosti tedy nebylo nutné, aby se krajský soud životní situací (či „humanitárními aspekty“) stěžovatelky dále podrobněji zabýval.

[29] Nejvyšší správní soud též připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace účastníka řízení jako celku a vypořádat se s ní. Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál.

[30] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[31] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že krajský soud nesprávně vyložil § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tuto námitku však rovněž shledal nedůvodnou.

[32] Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.* Je pravdou, že ze znění tohoto ustanovení výslovně nevyplývá, že by pro udělení povolení k pobytu za účelem strpění bylo třeba vyčerpat možnosti prodloužení víza za účelem strpění. Dle ustálené judikatury Ústavního soudu však jazykový výklad „*představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.)*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97; všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz), a „*při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, v němž je třeba vždy nalézat i principy uznávané demokratickými právními státy*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1287/14).

[33] Nejvyšší správní soud se proto s ohledem na citovanou judikaturu Ústavního soudu zabýval účelem ustanovení § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti pak poukazuje na důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců č. 222/2003 Sb., kterou byl zaveden současný systém přechodných pobytů cizinců na území České

pokračování

republiky. V této důvodové zprávě je k bodu 39 novely uvedeno, že „[n]ovelou cizineckého zákona se redukuje počet dosud udělovaných dlouhodobých víz pouze na vízum k pobytu nad 90 dnů. Držitel tohoto víza bude moci na území České republiky pobývat pouze po dobu nejvýše 1 roku. **Další pobyt cizince bude řešen formou povolení dlouhodobého pobytu, o jehož udělení bude moci cizinec požádat na území České republiky, a to před skončením platnosti dosavadního víza k pobytu nad 90 dnů. Obdobným způsobem bude řešen pobyt cizinců za účelem strpění pobytu.**“ Dále je zde uvedeno, že „[c]izincům, kterým bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za konkrétním účelem **(tedy nejdříve po 1 roce pobytu na vízum)**, bude umožněno požádat z titulu jiného účelu pobytu o vydání nového povolení, aniž by museli vycestovat z území (např. po ukončení studia k pobytu za účelem zaměstnání).“

[34] Z výše uvedeného vyplývá jednoznačný úmysl zákonodárce zavést institut povolení k dlouhodobému pobytu jako institut navazující na vízum k pobytu nad 90 dnů (nikoliv jako jeho rovnocennou alternativu), a to za účelem umožnění dalšího pobytu cizince na území České republiky po uplynutí maximální délky platnosti víza. Zřejmý je také úmysl obdobným způsobem upravit pobyt cizinců za účelem strpění pobytu.

[35] Účelem povolení k pobytu za účelem strpění je tedy rovněž umožnit držiteli víza za účelem strpění pobývat na území České republiky, pokud důvod, pro který mu toto vízum bylo uděleno, trvá i po vyčerpání maximální délky jeho platnosti (tedy déle než jeden rok).

[36] Ostatně i s ohledem na nemožnost dostatečně spolehlivě předpovídat délku pobytu cizince (resp. délku trvání důvodů pro udělení víza za účelem strpění) je logické, aby byl pobyt cizince na území České republiky v maximální možné míře řešen nejprve vízem za účelem strpění. To je mnohem flexibilnější, co se týče stanovení délky jeho platnosti, a umožňuje tedy pružněji reagovat na aktuální vývoj situace cizince. Teprve v případě, kdy již nelze pobyt cizince řešit prodloužením víza za účelem strpění, má smysl mu udělit „rigidnější“ povolení k pobytu za účelem strpění.

[37] Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s výkladem krajského soudu a uvádí, že krajský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že institut povolení k pobytu za účelem strpění se uplatní až v případě, kdy již dále nelze prodloužit vízum za účelem strpění.

[38] Zbylým námitkám stěžovatelky ohledně nesprávného posouzení předpokládané délky řízení ve věci trvalého pobytu stěžovatelky pak Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčuje.

[39] Zdejší soud nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že po zohlednění historie řízení ve věci jejího trvalého pobytu měly správní orgány dojít k závěru, že toto řízení bude trvat déle než jeden rok. Stěžovatelka tvrdí, že v době podání její žádosti o povolení pobytu za účelem strpění trvalo řízení ve věci trvalého pobytu již téměř rok. Toto její tvrzení je však zavádějící. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dne 28. 2. 2022, první rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci trvalého pobytu stěžovatelky bylo vydáno dne 26. 7. 2022. Od podání žádosti stěžovatelky do vydání pravomocného rozhodnutí tedy uběhlo „pouze“ necelých pět měsíců. Zbylou část doby do podání její

žádosti o povolení k pobytu za účelem strpění tvořilo převážně soudní řízení o žalobě stěžovatelky proti uvedenému rozhodnutí ze dne 26. 7. 2022, které bylo pravomocně ukončeno dne 19. 1. 2023. I pokud by tedy správní orgány přihlédly k historii řízení ve věci trvalého pobytu stěžovatelky, stále by neměly důvod předpokládat, že po zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu krajským soudem a následném zrušení prvostupňového rozhodnutí bude vydání pravomocného rozhodnutí ve věci trvalého pobytu stěžovatelky trvat déle než rok.

[40] Kasační soud se naopak ztotožňuje s argumentací krajského soudu opírající se o zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Dle § 169t odst. 6 písm. g) bodu 2 zákona o pobytu cizinců činí lhůta pro vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu 60 dnů. Řízení ve věci trvalého pobytu stěžovatelky v době rozhodování prvostupňového orgánu v nyní projednávané věci trvalo 46 dní po vrácení věci odvolacím orgánem. Prvostupňový orgán tedy mohl důvodně předpokládat, že ve věci trvalého pobytu stěžovatelky bude v dohledné době rozhodnuto v prvním stupni a že o případném odvolání bude rozhodnuto rovněž v zákonné lhůtě 60 dnů (§ 169t odst. 12 zákona o pobytu cizinců). Přestože může nepochybně nastat situace, kdy správní orgány nedodrží výše uvedené zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí (ostatně ve věci trvalého pobytu stěžovatelky se tak nakonec stalo), nelze s ohledem na zásadu zákonnosti očekávat, že při svém rozhodování budou takto postupovat. Totéž pak platí pro argumentaci stěžovatelky, že správní orgány měly při posuzování předpokládané délky řízení ve věci jejího trvalého pobytu zohlednit možnost opětovného zrušení prvostupňového rozhodnutí v dané věci odvolacím orgánem, což by vedlo ke značnému prodloužení řízení. Je absurdní, aby správní orgán při svém rozhodování dopředu předpokládal nezákonnost jiného svého rozhodnutí či rozhodnutí jiného orgánu.

[41] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaná nemohla v době svého rozhodování předpokládat ukončení odvolacího řízení ve věci trvalého pobytu stěžovatelky do 60 dnů, jak tvrdil krajský soud. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že v době rozhodování žalované v nyní projednávané věci (tj. 3. 8. 2023) skutečně nebylo ve věci trvalého pobytu stěžovatelky v prvním stupni rozhodnuto. Zdejší soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že žalovaná skutečně nemohla v době svého rozhodování předpokládat, že ve věci trvalého pobytu stěžovatelky bude odvolací řízení ukončeno do 60 dnů. Tato dílčí nepřesnost v odůvodnění rozsudku krajského soudu však nemá vliv na správnost jeho obecnějšího závěru, že žalovaná nemohla důvodně předpokládat, že by řízení ve věci trvalého pobytu stěžovatelky trvalo déle než jeden rok, a tedy ani na zákonnost napadeného rozsudku. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaná ve svém rozhodnutí netvrdila, že ve věci trvalého pobytu stěžovatelky již bylo rozhodnuto v prvním stupni, a tedy ani nepředpokládala, že odvolací řízení v této věci bude ukončeno do 60 dnů. Žalovaná naopak uvedla, že v řízení ve věci trvalého pobytu stěžovatelky proběhlo seznámení se spisovým materiálem, což je „*předstupněm*“ pro vydání rozhodnutí ve věci, a že o případném odvolání by žalovaná (coby odvolací orgán) byla povinna rozhodnout do 60 dnů.

[42] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

pokračování

[43] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b) bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 5. prosince 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu